

באר יצחק

בספר "חומת הדת" (פרק יז) נושא ה"חפץ חיים" את משלו ואומר: אדם בעל אכסניא שהלשינו עליו לפני השלטונות וכמעט שנגזר דינו לבלות כל ימיו בצינוק ובעבודת פרך, עמד אותו האיש והפך עולמות ושכר פרקליטים וסנגורים גדולים שבמדינה, שלח שתדלנים לשופטים של ערכאותיהם, אולם העלה חרס בידו.

אמרו לו אוהביו וידידיו: רואים אנו שאין לך תקנה אלא לבא ולהתיצב לפני המלך בכבודו ובעצמו, שכן ידוע הוא כמלך חסד ורודף משפט, ואזניו קשובות לבקשת נתיניו. אם אך יעלה בידך להוכיח לפניו צדקתך בטוחים אנו כי לא ייתן לעוות משפט.

אותו מלך היה נוהג אחת בשנה, שהיה פושט בגדי מלכותו ולובש בגדי הדיוט, וכך היה יוצא לשוט על פני הארץ, מבלי שידע איש כי הוא המלך. וזאת כדי שיוכל לראות היטב אם הכל מתנהל למישרין במדינה, אם אין פרץ ואין צוחה ואין מעות בדין ומשפט. והנה קרה מקרהו של מלך זה לעבר בעירו של בעל האכסניא דנן, ואף בא להתאכסן בבית מלונו. ברם, איש לא ידע על כך ואף לא בעל האכסניא עצמו.

ימים אחדים לאחר שפנה המלך ונסע משם, נודע הדבר מי היה אותו אורח פלאי. מששמע בעל האכסניא כי המלך בכבודו ובעצמו אשר רצה לבא לפניו ולהוכיח את צדקתו היה בביתו ולן אצלו ויכול היה לדבר אתו פה אל פה ולהשמיע באזניו את טענותיו, וכי שעת כשר כזאת היתה בידו והוא החמיצה ללא תקנה התחיל קורע את בגדיו ומצעק: "וי, וי! אוי לי ואבוי לנפשי! המלך הגדול ורב החסד נזדמן לבית מלוני, ואני יכלתי להפיל תחנתי לפניו ולבקש ממנו על נפשי והחמצתי את השעה! עתה כיצד אגיע אליו והוא רחוק וסגור בארמונו, ומאות חילים עומדים סביביו ושומרים עליו לבל יבא אליו אדם אשר לא נקרא!"

והרי ממש זה המקרה אשר יקרה את בני האדם בהיותם כאן עלי אדמות.

בעולם הזה השפל, מצוי הוא, כביכול, מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא בביתו של כל יהודי. שעת כשר מצינת יש לאדם להתקרב אליו ולהדבק בו יתברך על ידי למוד התורה וקיום המצות. ברם, רסים הם המחמיצים שעת כשר זו, ולכשירצו להגיע אל מלכו של עולם בארמונו שוב לא יהיה הדבר קל כלל ועקר, ומי יודע אם תעלה זאת בידם.

ישים כל אחד ואחד דבר זה ללבו, כדי שידע להשתמש בשעת הכשר בעוד שרוי המלך עמו בבית מלונו. (מ"משלי הח"ח")

בדיחה: שני חכמים נוסעים באוטו. בדרך הם רואים שלט: "צ". "מה השלט הזה אומר?" שואל הראשון. "ציבוב", מסביר השני. אחרי זמן מה שוב הם רואים את השלט "צ". "מה זה אומר?" שואל הראשון. "ציבוב", עונה השני. כעבור מטרים אחדים הם רואים שלט: "מע"צ". "ומה זה?" מתעניין הראשון. "מה עוד ציבוב?" מסביר השני.

הזיעה: זיעה טובה בחלאים אלו: חולי העיטוש (הקרירות), חולי כאבי האברים, מחמת שנסתמו נקבי הזיעה. ובכן בכל חולי החום, בסופו, הזיעה מפליטה ארסיות החומנרים ופסולת התרופות שנכנסו לגוף, ולכן השתדלו שלא לעכב את ההגעה הרגילה לבוא בסוף החולי, אכן כל הזעה שצריך לזרזה, דווקא בסוף החולי אבל לא בתחילת החולי, ושתית תה עם "שיבה" מרבה זיעה, וכן "רודה" וכן "נענה" ובבונג', וכן מים פושרים מזוגים בחומץ, יין, כרכום.

(ספר רפואה שלימה מאת הרב יצחק פחה זצ"ל)
 לרכישת הספר יש לפנות למספר 052655652/3

עורך: יאיר אריאל

בברכת שבת שלום

איך קוראים לך? ומה זה אומר עליך?

מתעב

נוחה לכעוס ונוחה לרצות, יש בה מיזוג של מידת הדין והחסד, מרחמת על הבריות, בעלת הכנסת אורחים, ביטחון עצמי נמוך, נוטה לשלוט, בעלת טוב לב, נדיבה, אהובה על חברותיה, בעלת תפיסה מהירה.

אופיי

ייסוד האוויר משפיע על אדם זה והוא נמשך לרוחניות. אדם בעל ראייה מקיפה, בעל מחשבה, שתקן, מסייע לזולת, אחראי בעבודתו, נוהג באדיבות לסובבים אותו, רחב אופקים, בעל מידת הרחמים, נוטה לגמול חסד.

סיפור

כמה קשה היא מידת הכעס! כמה מקשה היא על חייו של האדם, ואינה נותנת לו מנוח! הא, מה רב ערכה של אישיות רגועה ונינוחה! אם היינו מבינים באמת כמה הכעס מזיק לנו, ופוגע ברקמת חיינו, אין ספק שהיינו משרשים לחלוטין את המידה הרעה הזו מקרבנו, ולא היינו מניחים לעצמנו עד שהיינו מגיעים למצב שאיש לא היה מצליח להכעיסנו יותר.

את המעשה דלהלן סיפר הגאון רבי אברהם גנחובסקי זצ"ל, והיה מקדים ואומר שהסיפור שהוא עומד לספר הוא 'מסמר שיער'. הדברים הובאו בקונטרס המופלא 'אגן הסהר', שיצא לזכרו של הגאון זצ"ל.

מעשה ביהודי שהיה רגזן במיוחד, והדבר הציק לו במאוד, שהרי כבר אמרו חז"ל שהרתחנים חייהם אינם חיים (פסחים, דף קי"ג:). מחמת כעסו, לא היה איש זה נסבל בביתו, וגם לא בקרב ידידיו. הוא ניסה להיגמל מהכעס בדרכים שונות, אבל לא הצליח.

בשלב מסויים הגיע האיש למרן הסטייפלר זצ"ל, ותינה לפניו את צערו הגדול. 'כבר ניסיתי את כל העצות שבעולם ולא הועילו לי אמר.

רבן של כל בני גולה היט בו ברוך, ואמר שיש עצה שיתכן שתגמול אותו מהכעס, אבל בתנאי אחד. האם תהיה מוכן לקיים את התנאי שאציע בפניך? שאל.

'כל תנאי שיאמר לי הרב, לא יהיה קשה בעדי על מנת להיפטר מההרגל הנורא של הכעס!', הבטיח האיש.

לא אבקש ממך דבר קשה מדי, אמר לו מרן זצ"ל, רק שתביט על הפנים שלי במשך 5 דקות תמימות, בלא הפסק והיסח הדעת כלל.

היהודי שמע, ושמח עד מאד. ראשית, באמת לא מדובר בתנאי קשה, ושנית, מי לא יסכים להסתכל על פניו של צדיק כהסטייפלר!..

והנה, רבנו זצ"ל לעשות פרצופים שונים ומשונים בפניו הקדושות והעדינות, עין אחת למעלה ועין אחת למטה, לפתע הוא מראה פנים זועפות, מלאות חימה, וכך מחליף מפעם לפעם את פני קודשו ממבטים רגועים לכאלה המביעים כעס ורתחה...

והאיש עומד ומשתאה לנוכח המראה הכל כך חריג, אך כיון שהתחייב להסתכל 5 דקות ברציפות, לא הזיז עיניו מפניו קדושות של מרן זצ"ל, והיה זה עבורו סיוט בל יתואר...

והנה חלפו להם ה-5 הדקות, והסטייפלר חזר לתואר (ולטוהר) פניו הרגילות. ואז הוא פונה ליהודי ואומר לו: "ידע לך, כך נראה אדם כועס! כך, ולא אחרת!..

רבינו, אמר הגר"א גנחובסקי, ביקש להראות לאיש את עצמו ב'מראה', ולהציג בפניו כיצד הוא נראה כאשר הוא כועס, כדי שיבין וירגיש את צורתו הנלוזה, ויחדול ממידתו הגרועה.

ואכן, היהודי סיפר שההמחשה של הסטייפלר מלווה אותו לאורך כל שנותיו, וכאשר הוא עומד לכעוס, הוא מצייר לעצמו את הבעות הפנים של אותו צדיק, ומיד הוא נמנע מן הכעס. מתוך הספר שמחה בבית